

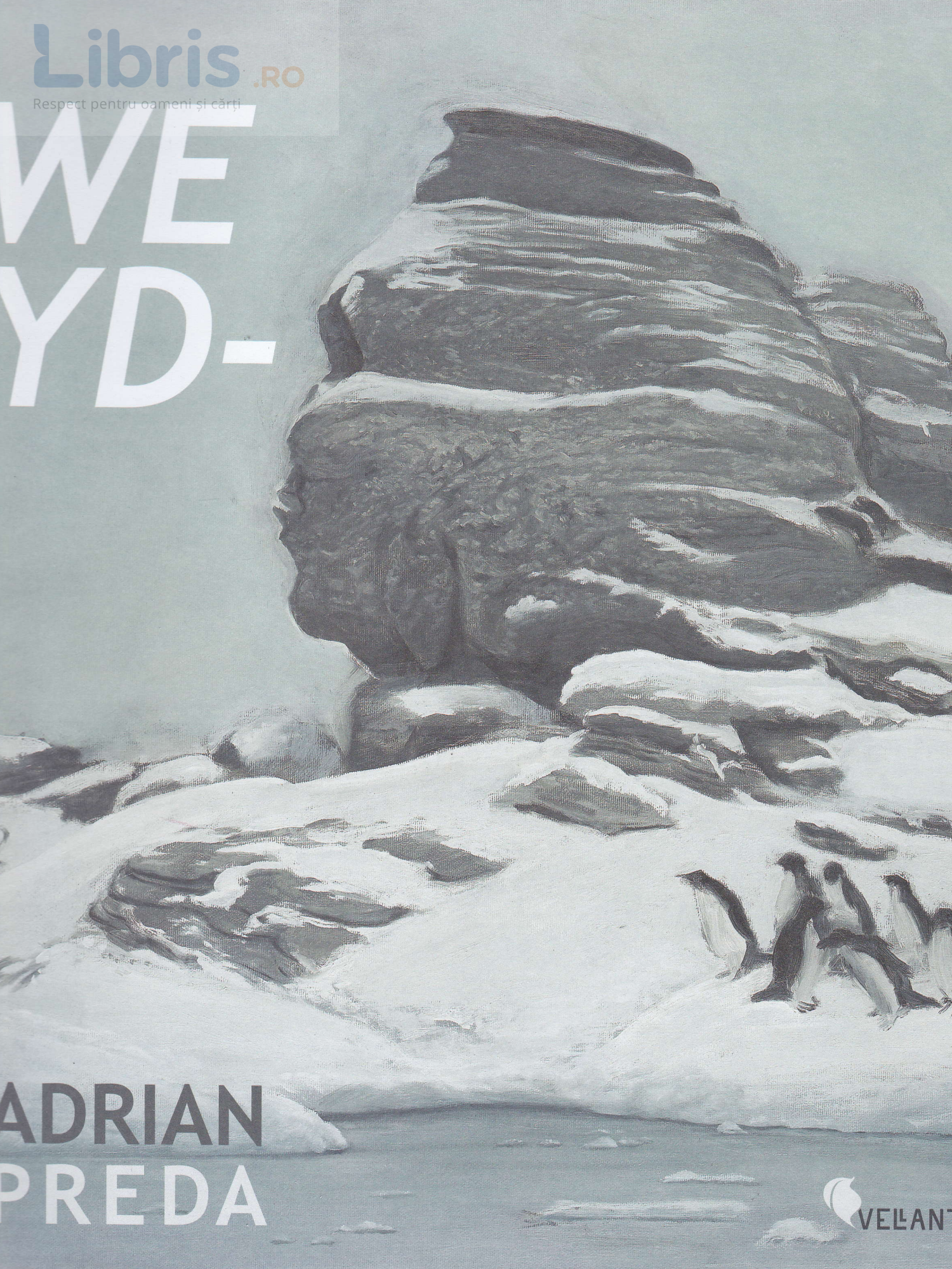
Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

WE
YD-

ADRIAN
PREDA

VELANT

ADRIAN

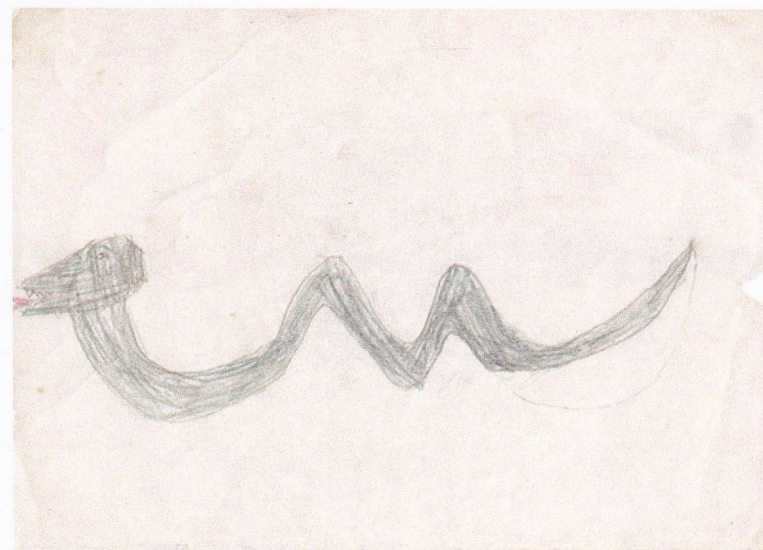
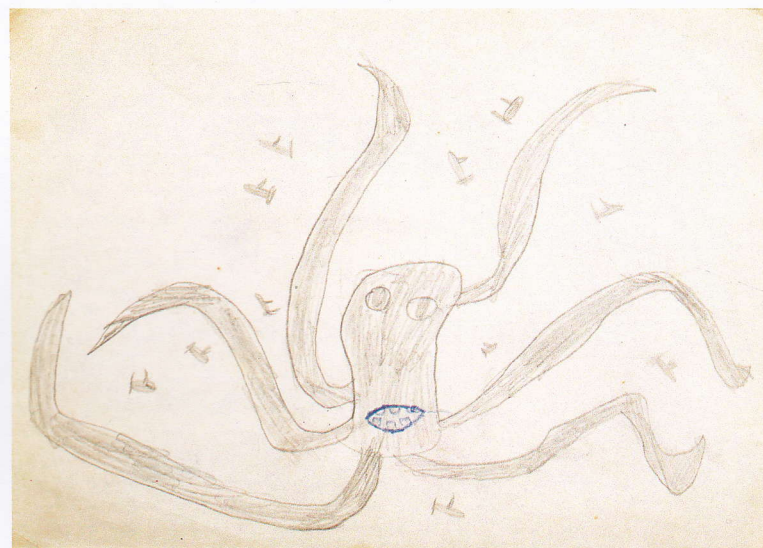
PREDA

CUPRINS / SUMMARY

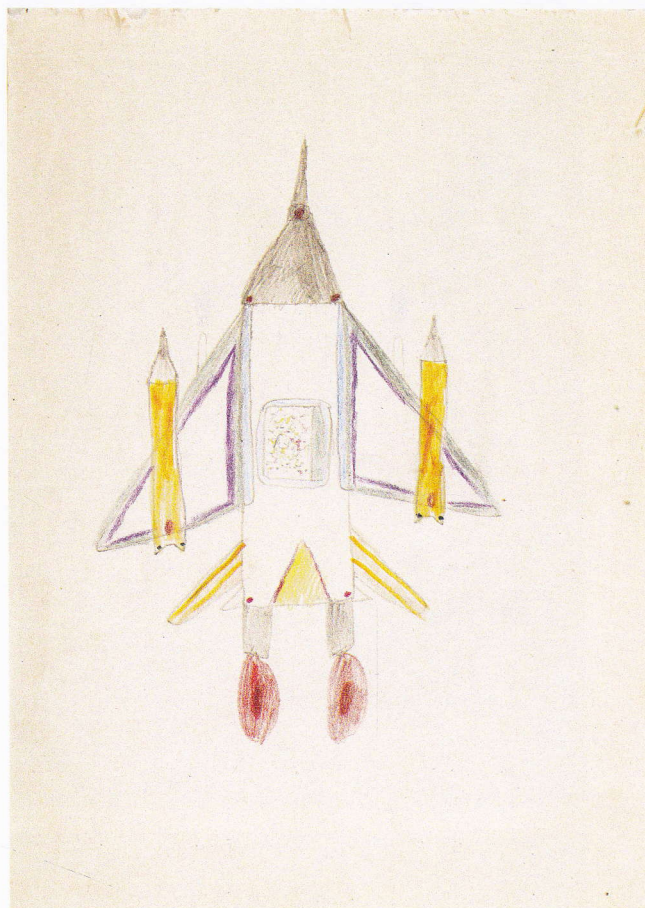
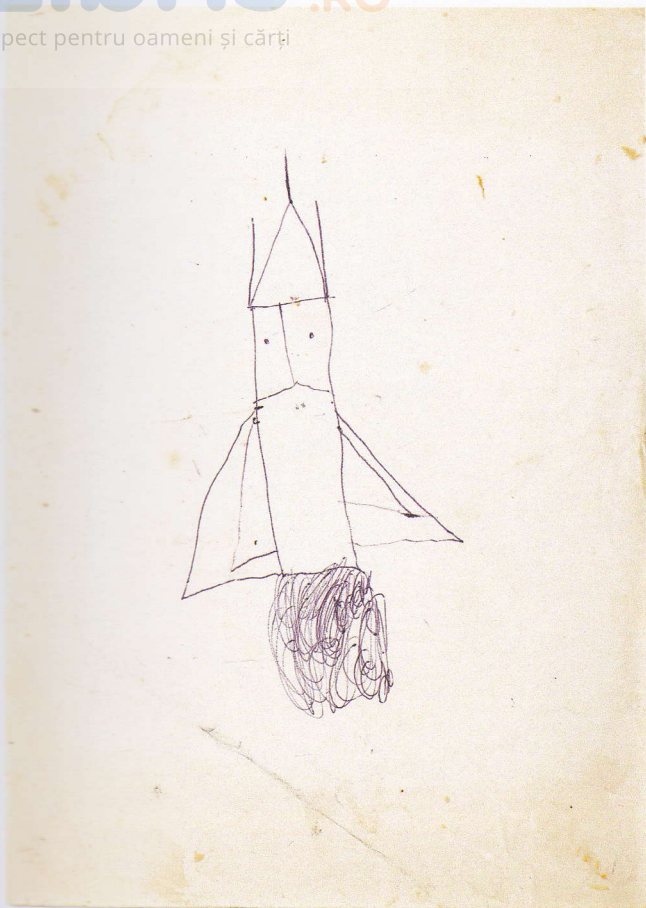
- 5 ȘIPOT / SPRING
- 12 ADRIAN PEDA – NATURA SINTETICĂ / ADRIAN PEDA – SYNTHETIC NATURE
- 22 FASHION PREY
- 34 GOLF CLUB
- 40 REALISM SINTETIC / SYNTHETIC REALISM
- 50 DRIFT
- 58 STINT
- 64 RISE
- 70 TIR CU BOI / TRUCK WITH OXEN
- 80 BLUE MODE
- 90 TRAFIC / TRAFFIC
- 98 DESPRE CORPURI CEREȘTI / ON HEAVENLY BODIES
- 112 SPEAR TO ROCKET
- 118 LISTĂ LUCRĂRI / LIST OF WORKS

**ȘIPOT /
ȘPRING**

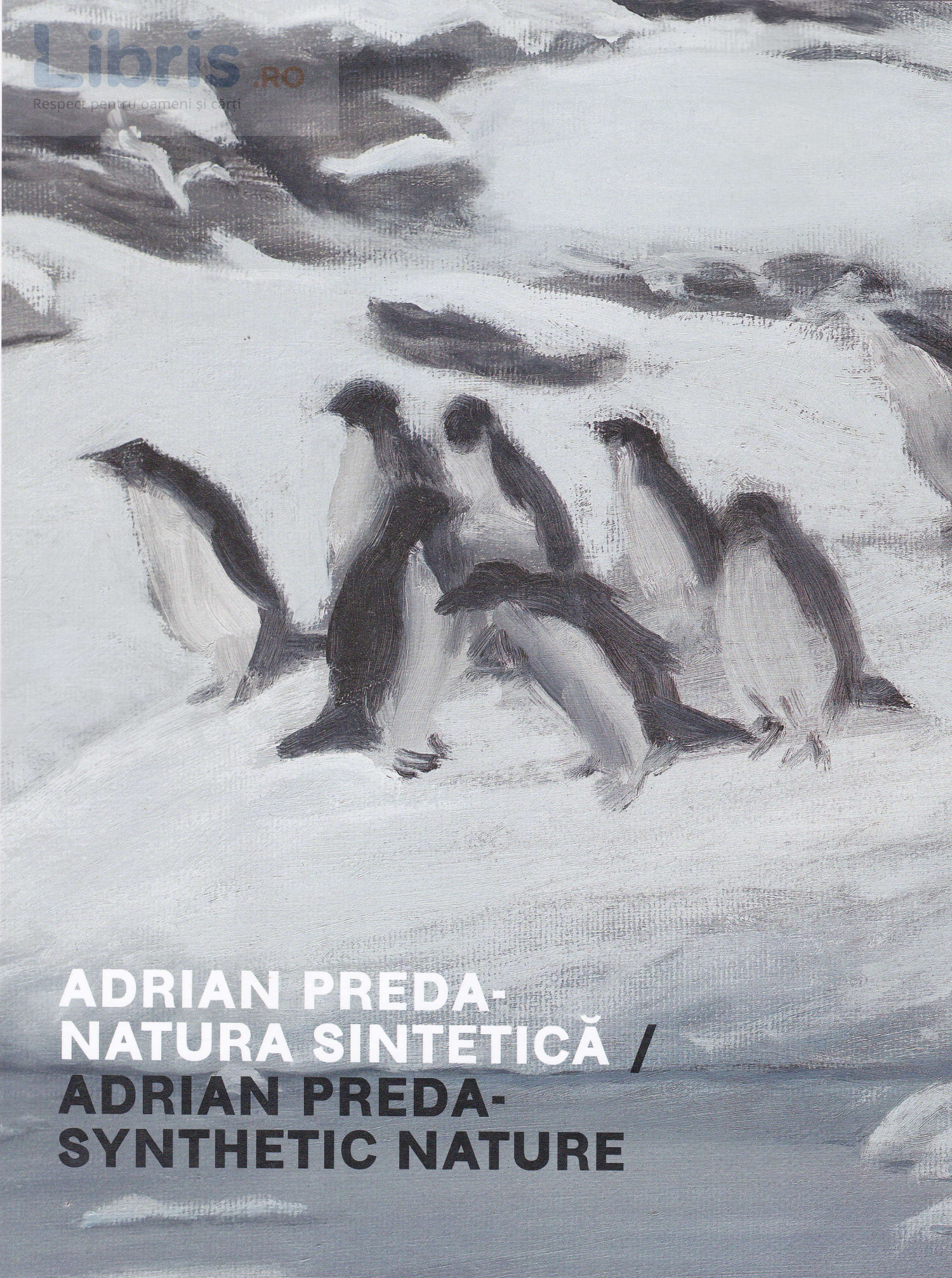

1990-1992

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

A painting of several penguins in a snowy, mountainous landscape. The penguins are rendered in dark, expressive brushstrokes against a lighter, textured background of snow and ice. The overall style is impressionistic and somewhat somber.

**ADRIAN PREDA-
NATURA SINTETICĂ /
ADRIAN PREDA-
SYNTHETIC NATURE**

ADRIAN PEDA - NATURA SINTETICĂ

Adrian Preda (n. 1985) a absolvit secția grafică a Universității Naționale de Artă din București în 2008. Acum mai puțin de un deceniu, scena artistică bucureșteană încă se luptă cu problemele epocii post-comuniste: absența spațiilor culturale, a resurselor și, nu în ultimul rând, a publicațiilor de specialitate implicite, a vocilor critice. În acest context precar și lipsit de repere, afirmarea unui artist este o luptă care îi determină pe majoritatea absolvenților de arte să renunțe la parcursul artistic în favoarea muncii în a domenii sustenabile.

În 2005, când Adrian Preda începe să participe ocazional la expoziții de grup, pe scena bucureșteană pictura revenea *en vogue* cu un limbaj împrăștiat, odată cu primele galerii private. Așa numitul „nou val al picturii bucureștene, care și-a recrutat adepți din generații de absolvenți post-1998, se îndreaptă spre construcția aproape baudrillardiană a hiperrealității.

Sufocată de propriile limite și maniere, pictura românească intrase în declin după revoluția din 1989. Direcțiile care au prins rădăcini în plan local în deceniile imediat următoare se înscriu, la mai multe niveluri, în binomul istoric avangardă – tradiționalism. Este un experimentalism de factură neoavangardistă, aflat în opoziție cu noul val de conservatorism religios practicat de grupurile ortodoxiste. Primele generații de absolvenți de pictură post-1990 la București erau marcate fie de pictura ortodoxistă, fie de babciucurencismele devenite noul academism în plan local. În plus, contactul cu noile media a captat atenția consumatorilor de artă, uitându-se de pictură care, deși ajunge cvasiinvizibilă, nu și-a încetat niciodată existența. Se vorbește din nou de moartea picturii. O fractură a fost produsă la sfârșitul anilor '90 către generațiile formate la începutul libertății capitaliste care păstrau conștiința copilăriei petrecute în comunism. Nicolae Comănescu, Gorzo, Gili Mocanu, Alina Pențac, Mona & Floe, Anca Benera, Suzana Dănilă sunt doar câteva dintre numele care vin cu un limbaj artistic diferit de oferta vizuală existentă, sincronizându-se cu unele repere occidentale. Sunt mai radicali, mai avizi de nou și de schimbare. Mulți dintre ei au semnat lucrări fascinante vizual, încărcate de emoții și poveste. Alții au căutat răspunsuri la probleme de natură politică, filosofică sau istorică. Douămiiștii au adus o energie nouă pe scena contemporană care a reușit să revigoreze pictura. Pictorii consacrați ai acestei generații sunt personalități foarte clar definite, distincția numărului comun fiind predilecția pentru figurativ.

Împrăștierea limbajului vizual sau sincronizarea lui cu discursurile artistice occidentale a coincis cu schimbarea dinamicii spațiilor destinate expunerii, promovării sau vânzării artei contemporane. În numai puțin de 10 ani, în 2016, Bucureștiul a ajuns la aproape 90 de spații² care pot fi folosite pentru expoziții și evenimente culturale. Pictura a rămas un mediu favorit al expozițiilor de artă contemporană și, indiscutabil, cel mai tranzacționat mediu al pieței de artă. Expozițiile „Figure In. Figure Out” (LC Foundation, 2015), curatoare Simona Vilău), „Noul figurativ” (Victoria Art Center, 2011), numărul tematic al revistei *Arta* dedicat revirimentului picturii figurative, precum și câteva expoziții colective sau personale la Muzeul Național de Artă Contemporană au confirmat cultural o „uimitoare, enormă, chiar virulentă revanșă a acestei regimului vizualului” (Magda Cârneli).

Adrian Preda s-a afirmat și a continuat drumul descris de douămiiști în direcția noului val de realism în pictură, numit fie „capitalist” (Magda Cârneli), fie „lifestyle” (Erwin Kessler). Adrian Preda, alături de Lea Rasovszky, George Angheliescu și Ștefan Ungureanu formează un nucleu activ de creatori pe scena locală preocupată să creeze contexte noi în care să-și prezinte lucrările alături de alți artiști cu care găsesc preocupări comune. Schimbă idei (și lucrări), expun împreună și, mai nou (2015-2016), au coordonat împreună programul expozițional al Centrului de Arte Vizuale Multimedia. Anterior Adrian Preda și Lea Rasovszky au colaborat la organizarea expozițiilor „Rise|Holy|Beast” (LC Foundation) și „lepuri” (Teatrul Țândărică), intersectându-se în expoziții de pictură murală (Calup-Caimatei) sau tabere de sculptură în lemn.

Adrian Preda se individualizează în interiorul grupului cu care se asociază, dar și al picturii contemporane românești în general. Este un outsider, un aparent autist, interesat de lumea animalelor, care o observă cu atenția unui biolog. Reprezentările sale au adesea un fin substrat politic, asumat și coerent articulat. Atât la nivelul strict formal al limbajului plastic, cât și în plan tematic, transpar reflexele condițiilor ale democratizării informației care se pierde la fel de rapid cum se și consumă. În epoca în care retina este suprasaturată de imaginea publicitară care introduce noi coduri de consum privirii, iar descătușarea transgresivă a imaginii artistice și-a uzat esența prin imposibilitatea de a mai produce șoc, Adrian Preda propune o pictură prin care revigorează o funcție cândva așa-zis burgheză a artei: contemplarea. Consumul artificialului, seducția violenței, noile frumuseți, persuasiunea publicitară, derivatele mass-media, reminiscențele ecologismului postmodernist sunt doar câteva dintre laitmoivele pe care Preda le codează asociativ într-o imagine seducătoare. Într-unul dintre textele teoretice în care își explică intențiile și demersul, Adrian Preda își definește stilul ca „realism sintetic” (pp. 40-49). Spre deosebire de realism, care propune o reprezentare

¹ Vezi și Valentina Iancu, „Pictura post-pictură. Mimetismul consumist și poezia realismului capitalist”, în revista *Arta* online. <http://revistaarta.ro/ro/pictura-post-pictura-mimetismul-consumist-si-poezia-realismului-capitalist/>

² Ediția din 30 septembrie 2016 a *Artelor Albe* a Galeriilor a reunit expoziții prezentate în 90 de spații din București.

<http://www.noapteagaleriilor.ro/ro/2016/bucuresti>

veridică a realității, realismul sintetic caută o realitate alterată. „Sinteticul” indică artificialitatea construită pe mai multe planuri: suprafața (tehnica și materialele folosite), organizarea compoziției după regulile jocurilor video, narațiunea în jurul efectelor acțiunilor societăților capitaliste. Christopher Lyon folosește termenul într-un articol din 1985 publicat în *Art Journal*, găsind „realismul sintetic” ca pe un numitor comun al unor pictori americani care, folosind limbaje diferite, construiesc în pictură o lume alternativă, alterată și transfigurată. Procesul simbolizării și opțiunea pentru realismul sintetic apar dintr-o nevoie de deturnare a realității, din privirea critică a observatorului care nu poate rămâne mut la spectacolul distrugerii din jur.

Preda caută să se îndepărteze de reprezentarea naturalului în manieră fotografică și tinde să imagineze o realitate contrafăcută, cu consistență sintetică. Relația cu realul este una de tip cauză-efect, Preda construindu-și narațiunile din observații critice ale interacțiunii omului cu mediul natural. E o realitate „deturnată prin cromatică și pensulație” în care se reflectă relația omului cu mediul înconjurător. Rafinamentul - cu care sunt tratate suprafețele - seduce privitorul într-o lume aparent liniștită, rece și frumoasă. Echilibrului și frumuseții naturii li se opune distrugerea provocată de conflictele [culturale ale] societăților capitaliste și militarizate. Adrian Preda nu reprezintă dezastrele. Le ascunde în spatele unei frumuseți artificiale. Construiește heterotopii, pseudo-realități alterate de asocieri bizare, care ascund referințe critice la realitatea imediată. Cultura capitalistă acceptă colonizarea distructivă a naturii, consumul ei până la epuizare. Interesul lui Adrian Preda pentru intervenția omului în mediul natural apare din fascinația în fața naturii și asta se simte încă din primele schițe făcute în perioada liceului. Spre exemplu, asocierile unor animale cu simboluri ale războiului ilustrează dualitatea natură-cultură și vin de la preocuparea artistului pentru conflict. Preda reflectează asupra rezultatelor interacțiunii omului cu mediul înconjurător, analizează relația distructivă a colonizării permanente și a exploatării naturii. Pictura lui Preda este o punere în operă a unei serii de interogații ce pornesc de la o problemă actuală: „anorganicul, sinteticul și complexul înlocuiesc organicul, naturalul și simplul. Materiale ca plasticul și betonul tind să acapareze tot mai mult fiecare parte de natură. [...] Transformări care ne afectează viața la orice nivel.”³

„Fashion Prey”, prima expoziție personală, deschisă în 2009 la Atelier 35, cuprindea o serie de picturi în care Preda deconspiră exploatarea imaginii animalelor în publicitate sau în industria fashion prin varii jocuri de asocieri simbolice. Fără să între într-o chestionare politică vehementă a abuzurilor repetate împotriva animalelor, ele devin implicit un punct de reflecție prin construcția vizuală a noii frumuseți sintetice. În mijlocul unor peisaje diafane, Adrian Preda plasează un animal sălbatic împreună cu o femeie îmbrăcată sport. Deși alăturarea surprinde, lipsa de interacțiune dintre personaje păstrează aparența unei situații obișnuite. Folosindu-se parcă de principiile Eco-feminismului, Preda identifică exploatarea imaginii femeilor și a animalelor de industria fashion. Preda aduce astfel în discuție problematicul discurs sexist al

³ Raphie Etgar, *I Stand in a Place Mute*, text curatorial al expoziției „NatureNation” deschisă la Museum on the Sea, <http://www.mots.org.il/Eng/Exhibition/NatureNation.asp>

FASHION PREY | 2009 - Atelier 35, București / Bucharest (vedere din expoziție / exhibition view)

astăzi un simbol național, bineînțeles prăfuit de încărcătura mitologiilor romantice despre „marii pictori” în contemplare.

Adrian Preda își construiește arta din reflecții și asocieri structuraliste pe marginea dualității natură-cultură. Cultura de consum care distruge natura devine subiect într-un micro-univers sintetic, rezolvat artistic într-un dialog cu noua frumusețe artificială. Seria începută în 2014-2015 mută atenția dinspre spațiul natural imediat apropiat spre o privire mai largă în univers, fiind un obiect de reflecție macro asupra consecințelor imediate ale culturii de consum. Corpurile cerești, volume languroase care plutesc într-un fundal adânc negru sunt amprentate cu simboluri cotidiene, asocieri absurde care vin să evidențieze reproducerea la nesfârșit a unor practici distructive.

Atras de natură, Adrian Preda reflectează asupra relației individului cu mediul înconjurător. Omul încearcă să domine natura, caută să o cucerească și să o subordoneze prin exploatare. Dispariția speciilor, distrugerea habitatelor, pierderea calității aerului sunt doar câteva dintre realitățile pe care Preda alege să le reprezinte dinamic, într-un stil franc și frust pe care l-a definit drept „realism sintetic”.

(V.I.)

ADRIAN PREDA - SYNTHETIC NATURE

Adrian Preda (b. 1985) graduated graphic arts from the National University of Arts from Bucharest in 2008. Less than a decade ago, the artistic scene from Bucharest was still dealing with the problems of the post-communist era: the absence of cultural spaces, of resources and, last but not least, of trade journals and, implicitly, of critical voices. In this precarious context, devoid of a reference frame, the assertion of an artist is a struggle which hinders most art graduates from continuing their artistic journey, and they end up working in other sustainable fields.

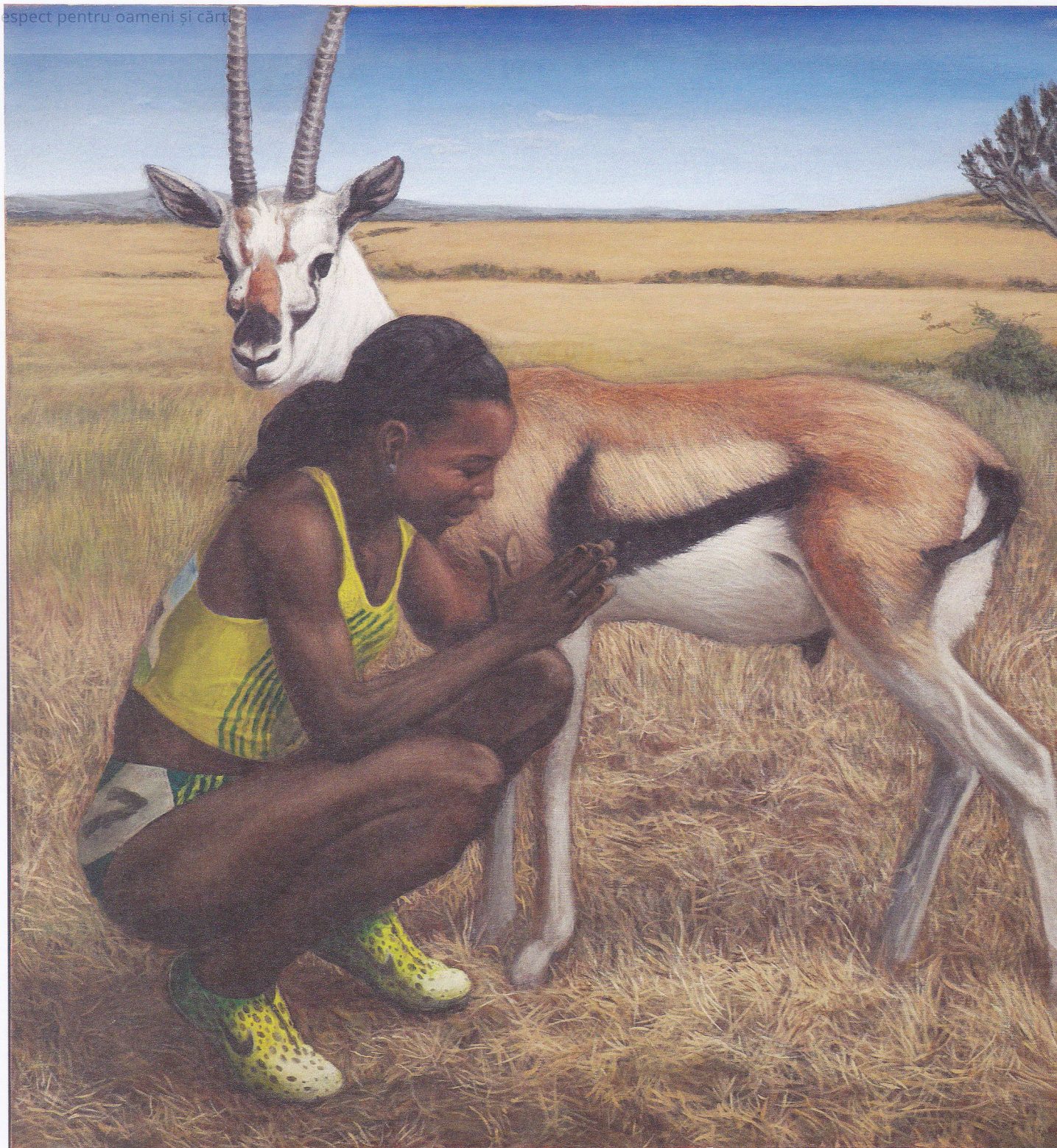
In 2005, when Adrian Preda starts participating occasionally in group exhibitions, on the Bucharest scene, painting made an *en vogue* comeback with a fresh language, along with the first private galleries. The so-called new-wave of Bucharest painting, which recruited its adepts from the generations of those who graduated after 1998, heads towards the almost Baudrillardian construction of hyperreality.

Smothered by its own limits and manners, the Romanian painting faced a downfall after the 1989 revolution¹. The directions that got a foothold in the local environment in the immediately following decades subscribe, on many levels, to the historical binomial of avant-garde – traditionalism. It is a neo-avant-garde experimentalism, opposed to the new wave of religious conservatism practiced by the Orthodoxist groups. The first generations of painting graduates after 1990 in Bucharest were stamped either

¹ See also Valentina Iancu, “Painting Post-Painting. The Consumerist Mimicry and the Poetics of Capitalist Realism”, in *Arta* magazine, online. <http://revistaarta.ro/ro/pictura-post-pictura-mimetismul-consumist-si-poetic-realismului-capitalist/>.

Artistul în atelier / The artist in his studio | 2011 - București / Bucharest

6. Fashion Prey #07 | .2008-2009
ulei pe pânză / oil on canvas, 80 x 80 cm